

Ὅποιος εἶνε Ἕλληνας καὶ θέλει νὰ τὸ δείξῃ τὸν φίλον μας τὸν Μερακλή νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. 12

Ο ΜΕΡΑΚΛΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ	ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ — ΠΑΡΑΠΟΝΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίως δρ 5	ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ἀφορῶνται καὶ τῆς
Ἐξάμηνος 3	γνώμας περὶ διαφορῶν ζητημά-
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησίως φρ. 6	των ἢ ποιήματα δημοσιεύονται
Ἐξάμηνος 4	σολοῦν. Ἐπί τῆς καὶ τὰ παράπονα.
ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΑ-Γ-ΟΥ 19	ΕΝ ΜΙΤΥΛΗΝῃ 1913

Διευθυντῆς Α. ΕΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὀδὸς Χατζῆ Γιαννίκου Βρύσι

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΙΟΡΤΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Παρ' τ' ἄρματά σου, Βασιληᾶ, κ' ἐμεῖς ἀπὸ
[κοντά σου,
χιλιάδες Ἑλληνόπουλα θὰ ἰδῆς ὀλόγουρά σου,
νᾶχουν τὸ θάνατο χαρὰ, τὴ μάχη πανηγύρι
κ' Ἑλληνοπούλες λιγευές μετ' ὀχρὸ ποτῆρι
νὰ Σε κερνοῦν ὅταν διψᾷς καὶ ὅταν ἀποσταίνης
μετ' ἄργυρό Σου τὸ σπαθὶ νίκης χρυσοῦς ὑφαίνεις,
ἀπάνω στὴ Σημαία μας καὶ κάτω στὸ Σταυρό μας,
σὲ θεωροῦμε δίπλα μας σὰν δεῦτερο Θεό μας.

Πάρ' τ' ἄρματά σου Βασιληᾶ
κ' ἐμεῖς Ἑλλήνων τὰ παιδιὰ
μαζὺ Σου ἀκολουθοῦμεν
Βουλγάρους ἐκδικηθοῦμεν.

Φθάνουν πλέον αἱ συμβουλαὶ φθάνει ἡ ψυχραιμία
φθάνει πλέον νὰ ἐπικρατῇ Βουλγάρων ἀτιμία.
Αὐτοὶ εἶνε κτηνάνθρωποι ἀνθρωπισμὸν δὲν ἔχουν
κ' ὅ,τι ἔχει δημιουργήσῃ ὁ Θεὸς αὐτοὶ τὸ κατατρέ-
χουν

Αὐτοὶ ἱερεῖς μας ἔσφαξαν, δασκάλους καὶ παρθένους
αὐτοὶ δὲν μοιάζουν, Βασιληᾶ, τῆς ἀνδρωπίνης
[γένας.

Αὐτοὶ θέλουνε κτύπημα Βασιλεῦ μετ' ὀσπαθί Σου
τὸ λέει καὶ τὸ ἀπαιτεῖ Κωνσταντίνε ἡ Πατρίς Σου
καὶ βάρη ἀλύπητα γερὰ τοὺς ἀτιμοὺς Βουλγάρους
τῶν ἀδελφῶν μας χ' ἄρους

Δὲν ὑπάρχει Ἕλληνας ποῦ νὰ μὴν ἀκολουθήσῃ
καὶ μόνο μ' ἓνα νεῦμά Σου τὸ αἷμα του νὰ χύσῃ
κτύπα τὴν ἀτιμὴ γενιᾶ Οὐγενότους καὶ Μογγόλους
κτύπα Κωνσταντίνε μας τοὺς ἀτιμοὺς διαβόλους
γιατὶ εἰλικρίνεια τί θὰ ἦτῃ ἐκεῖνοι δὲν γνωρίζουν
καὶ γιὰ εὐχαριστῶ ἀπεφάσισαν ἐμᾶς νὰ βομβαρδί-
[ζουν

ἐμᾶς ποῦ τοὺς ἐσώσαμεν
καὶ δύναμι τοὺς δώσαμεν

Εἰς τὴν γιορτὴ Σου Βασιληᾶ εὐχόμεθα νὰ ζήσης
τὴν φάρα τὴν Βουλγαρικὴ Ἐσὺ νὰ τὴν ξεσχίσῃς.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ — ΓΕΓΟΝΟΤΑ

ΔΙΚΗ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
ΠΠΕΡ ΠΑΠΑ ΕΥΓΕΝΙΟΥ

Ὁ Παπᾶ Εὐγένιος στὸ Στρατοδικεῖον ἐδικάσθη
ὅπου τ' ὠραῖο φύλλο κι' αὐτὸ ἐπαρεστάθη
γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν δίκη καὶ ὅλοι νὰ θαυμάσουν
κι' ἀπ' τὸ ἔκτακτον φαινόμενον τίποτε νὰ μὴ

[χάσουν

Νὰ, κι' ὁ παπᾶς κ' ἔρχεται τὴν θέσι του λαμβάνει
χωρὶς ποσῶς νὰ φοβηθῆ καὶ τίποτα νὰ κἀνῆ
Οἱ συνήγοροι ἀρχίσανε ὅλα νὰ ἐξιστοροῦν
καὶ μὲ τὰ ὠραιότερα χρώματα αὐτὸν νὰ χρωματίζουν
νὰ λένε ὅ,τι κι' ἂν ἔπραξε ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐγένῆ
καὶ δὲν ἑορμῶζει εἰς τὸ Δικαστήριον αὐτὸν ἐκεῖ ν' ἀ-

φήνει

ἀλλ' αὐτοστιγμὴν τὸν Εὐγένιον νὰ τὸν ἀθώωσῃ
καὶ τὴν πρέπουσαν ἀπόφασιν ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ δώσῃ
διότι εἰς τὸν πόλεμον ὅ,τι κανεῖς κι' ἂν κἀ ἡ
δὲν πρέπει τὸ δικαστήριον ὑπ' ὄψει νὰ λαμβάνῃ
φῶτι κι' αὐτὸς φονεῖς ἔσφαξε τῶν Ἑλλήνων
τὴν ἐκδίκησιν καὶ τὴν τιμὴν σ' ἐκείνους ὑποδίδων
Καὶ τὸ Δικαστήριον συσχεφθὲν τὸν παπᾶ μας ἀθώ-

ώνει

καὶ εἰς τὴν Πολιτεία πάλι τὸν ἀποδώνει

Σύλληψις μιᾶς πανδρεμένης
στὸν Πειραιᾶ διευθυνομένης

Ἡ σύζυγος Μουφλούζη, Πιπίνα τ' ὄνομά της,
εἰς τὸν Μιχάλη Γρέκα ἔδωσε τὴν καρδιά της·
κι' αὐτὸς πάλι ἐπίσης τρελαίνεται γιὰ κείνη
καὶ μιὰ φευγάλα τὰ προχθὲς ἐκεῖνος τῆς προτείνει·
ἢ Πιπίνα τὸ ἐδέχθηκε, πωλεῖ τὰ πράγματά της
καὶ πρὸς χάριν τοῦ Γρεκοῦ ἀφήνει τὰ παιδιὰ της

καὶ βγάζουν εἰσιτήρια διὰ τὸν Πειραιᾶ
τὴν ὥρα ποῦ ὁ ἄνδρας λείπει στὰ Μυστιγνά.--- Σε ἀγαπῶ, τῆς ἔλεγε, τὸν νοῦ μου τότε χάνω
ἂν ἴσως μὲ ἀπαρνηθῆς, θὰ πέσω ν' ἀποθάνω.--- Ἀχ! πάρε με στὸν Πειραιᾶ, Μιχάλη μου, νὰ ζήσης
θ' αὐτοκτονήσω καὶ ἐγὼ ἂν ἴσως καὶ μ' ἀφήσηςΠρὸς χάρι σου, Μιχάλη μου καὶ τὰ μωρὰ μ' ἀφήνω
κι' οὔτε διὰ τὸν ἄνδρα μου πεντάρρα πειὰ δὲν δίνω.Ἄλλ' ἐπάνω στὸν ἐνθουσιασμόν στὴν φλόγα τὴν μεγάλην
τοῦ Κέντρου ὁ σταθμάρχης μπροστὰ τοὺς ξεπροβάλεικαὶ συλλαμβάνει καὶ τοὺς δύο
τὸν Γρέκα καὶ τὴν ΠιπινιώἜνα σκύλον κυνηγοῦνε
ἂν εἶνε λυσσασμένος νὰ ἰδοῦνεΣτὴν Βρῦσι τοῦ Χατζῆ Γιαννιοῦ κυνηγοῦσαν ἕνα σκύλο
ἄλλος μὲ πέτρες ἀκολουθεῖ καὶ ἄλλος μὲ τὸ ξύλο

καὶ δὲς το κυνήγι φοβερὸ μέσα στοὺς μαχαλάδες
ὅπου ἀνεστατώθησαν ἄνδρες, παιδιὰ κυράδες
--- Ἐλύσσαξε! φωνάζανε, πρέπει νὰ σκοτωθῆ
γίαιτι ἀπ' αὐτόνε εἶχε κ' ἕνας νέος δαγκωθῆ
Καὶ ἕνας χωροφύλακας κι' αὐτὸς ἀκολουθοῦσε
ἀλλὰ νὰ τὸν πυροβολήσ' ὁ δυστυχῆς στὸν κόσμον δὲν τολ-

[μοῦσε

ἀλλὰ κι' αὐτὸς τρεχάλα
μὲ τὰ παιδιὰ τὰ ἄλλα
τὸν σκύλον γιὰ νὰ πιάσῃ
κι' ὁ κόσμος νὰ συχάσῃ

ὅπου ὁ σκύλος διάβαινε φόβο καὶ τρόμο ἀφήνει:

κι' ὁ κάθε διαβάτης στὰ πόδια του τοῦ δίνει

Μὰ ἔτυχε ἀπ' τὰ πολλὰ τὸν σκύλον γιὰ νὰ πιάσουν
καὶ ὅλοι νὰ συχάσουνὁ σκύλος ἀπεδείχθηκε πῶς ἦταν ἀγριεμένος
καὶ ὄχι, ὅπως ἔλεγαν, ὅτ' εἶνε λυσσασμένος.Μιὰ παπαδιὰ ἀπέθανε 110 χρόνων
ὅπου δύσκολα καθέννας ἐτοῦτο κατορθῶνωνΜιὰ παπαδιὰ ἀπόλαυσε χρόνια τοῦ Μαθουσαλα
καὶ ἔφθασε ὡσάν κι' αὐτὸν στὰ χρόνια τὰ μεγάλα

στὰ 110 χρόνια

καὶ ἔχει τρισεγγόνια

Ἄκου ν' ἀπορίσης

καὶ ὁ παπᾶς ἐπίσης

112 χρόνων ἀπέθανε κ' ἐκεῖνος

ὁ Παπακωνσταντῖνος

Κ' ἐμεῖς δὲν ἠμποροῦμεν

στὰ 60 γιὰ νὰ ζοῦμεν!

Γιὰ μιὰ γάτα στὰ Πυργέλια
ἔγεινε καυγᾶς καὶ γέλοιαΦωνές, κηκὲ καὶ πατιροντὶ ἀπάνω στὰ Πυργέλια
βρῦσι: ἀφίονο ἀκούσθηκε συγχρόνως δὲ καὶ γέλοια
ἵπου προχθὲς μαλώνανε γυναῖκες γιὰ μιὰ γάτα
κι' ἄλλες γυναῖκες καὶ παιδιὰ φθάνουν ἐκεῖ τρεχάτα
τὸν καυγᾶ γιὰ νὰ θαυμάσουν
καὶ ὅλοι νὰ γελάσουν.Τὴν γάτα ἔχασε προχθὲς ἐκεῖ μιὰ γυναικοῦλα
κ' ἐπῆρε βόλτ' κ' ἔφαχνε τὰ σπῆτια τότε οὐλα.
Ἄλλὰ τὰ ἔφερε ὁ διάβολος κι' ἡ σκούφια τοῦ Μιχάλη
ὁμοιότητα μ' αὐτὴν νᾶχη καὶ κάποια ἄλλη
ἀπὸ τὴν γειτόνισσα ν' εἶχε τὴν ἐγηρεύῃ
καὶ ἐπειδὴ ἐκείνη δὲν τὴν ἔδινε ἐτούτη ν' ἀγριεύῃ.

— Βρὲ, ἄντε φύγε ἀπ' ἐδῶ, ποῦ λὲς πῶς εἶν' δική σου;

— Τὴν κακὴν ἡμέραν τὴν ψυχρή σου!

τῆς ἀπαντᾷ ἡ ἄλλη
μ' ἀγανάκτησι μεγάλη.Κατάρες κι' ἀναθέματα ἢ μιὰ ἐκτοξεύαι
ἐπειδὴ τὴν γάτα τῆς ἡ ἄλλη τῆς γηρεύει
τότε κι' αὐτὴ φοβήθηκε ἢ κατάρες τῆς μὴ πιάσουν
τὸ σπητικὸ χαλάσουνλέγει εἰς τὴν γειτόνισσα «Πάρτην! σοῦ τὴν χαρίζω
καὶ παύω νὰ γυρίζω.κράτα τὴν γάτα σου, κυρά, κράτα καὶ τῆς κατάρες
καὶ ἔχε στὸ κεφάλι σου αὐτὲς ὅλες τῆς χάρες».

Τοῦ Βδελλοπούλου ἄφιξις
καὶ μόρτιδων ἀνάμιξις

Μᾶς εἶλθε κ' ὁ Βδελλόπουλος ἀπ' τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
καὶ ὑπεδέχθησαν αὐτὸν ὁ τάδεσ καὶ ὁ δεῖνας
Τὴν ὥρα πῦρ ρηθόρευε ἀπ' ἔξω ἀπ' τοῦ Προκόπη
γιατὶ τοὺς ἀκρατάς ἐταγήνευσαν οἱ εὐγενεῖς τοῦ τρόποι
Σὲ μὲ καρέκλα ἀνέβηκε Εὐαγγέλιον νὰ ἐξηγήσῃ
τὸν κόσμον νὰ φωτίσῃ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗ ΔΕΥΤΗ ΚΑΙ ΠΑΧΟΥΤΗ

Ἀγάπη μὲ δάκρυ ἀπ' τὸ αἷμα βαμμένο
ἀγάπη ποῦ καίει βαθεῖα τὴν καρδιά
μὲ πόνον σφίγγει τὸ στήθος δεμένο
καὶ χεῖλη ποῦ δ.δ.δ.ν τὴν χεῖλη φιλιὰ
Ποτέ τις δὲν σβύνει ἀκτίνας σκορπᾶ
τὴν νύκτα γερμένη νεράιδες κυττᾶ
τρεχάτη κ' ἐκείνη παιγνίδια ζητᾶ
σὲ κύματα μαύρα κ' αὐτὴ νὰ βουτᾶ
κ' ἂν τὴν ἴδῃς ποτέ σου νὰ κλαίῃ
σκυμμένη νὰ λέγῃ πῶς σ' ἀγαπᾶ
βοήθητέ τὴν τὸ στήθος της καίει
καὶ ἡ καρδουλά της μὲ πόνον κτυπᾶ

Ἐρημοκλῆσι

Στὰ δλόχρυσά σου τὰ μαλλιά
ὦ ὠμορφὴ παρθένα,
θέλουν νὰ κτίσουν μὲ φωλιὰ
πυλάκια ῥωτευμένα.

Τ' ἀηδόνια θὲ νὰ κελαῖδουν
γιὰ νὰ σὲ νανουρίζουν
τὴν κόμην σου τὴν ἀπαλὴ
τὰ ρόδα θὰ στολίζουν.

Θὰ ψάλλῃ ἄσμα ἐρωτικῶν
ἕνα μικρὸ κανάρι
καὶ γύρω σου ἡ χρυσαλλίς
θὲ νὰ πετᾶ μὲ χάρι.

Τότε κ' ἐγὼ μὲ στέφανα
δλόχρυσά σου χέρι
θὰ στέφω τὰ μαλλιάκια σου
χρυσὸ μου περιστέρι.

ΠΩΣ ΕΔΙΚΑΙΟΛΟΓΗΘΗ

(Διήγημα κουτσαβάκιον)

Δὲν ἀγαπᾶ μὲ ἐξαιρετικὴν στοργὴν τοὺς Κινηματογράφους ὁ Στέφος Καζίκας, μαραγκὸς τὸ ἐπάγγελμα καὶ κουτσαβάκις τὸν χαρακτήρα.

Ἄλλ' ἐνίοτε τοῦ ἀρέσει νὰ βλέπῃ τὰ θαυμάσια πράγματα τὰ ὁποῖα παρουσιάζουν οὗτοι.

Ὅτῳ μίαν τῶν τελευταίων ἡμερῶν, περὶ τὴν 8ην ἑσπερινὴν ὥραν, ὁ Στέφος εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν ἐνὸς κινηματογράφου. Ἦτο ὀλίγον ἐν κρασοκατανύξει καὶ ἐπήγε νὰ ξεζαλισθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον.

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου, δπου ἐκάθισεν, ἐπεκράτει γλυκυτάτη θερμότης. Ὅταν εἰσῆλθεν, ἦτο μικρὸ διάλειμμα καὶ ἔνεκα τούτου φῶς ἄφθονον, ὥστε ὁ Στέφος εὐκόλως εἶρε θέσιν.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς, δμως, ἐσθέσθησαν τὰ φῶτα καὶ ἤρχισε νὰ ἤχῃ τὸ πιάνο καὶ ἤρχισεν ἡ παρέλασις εἰκόνων. Ἦτο κάποια κωμικὴ σκηνὴ εἰς τὴν ταινίαν. Ὁ Στέφος ἐπὶ τινὰ λεπτὰ παρηκολούθησε τὴν προβολὴν, ἀλλὰ κατόπιν τὸ σκότος, ἡ θερμότης καὶ οἱ ἐλαφροὶ ἤχοι τοῦ πιάνου, ὡς νανούρισμα, τοῦ πιάνου, ὡς νανούρισμα το τελευταῖον τοῦτο προ πάντων τὸν ἀπεκοίμισαν.

Μετὰ δέκα λεπτά τῆς ὥρας, δμως, ὁ Στέφος ἀφυπνίσθη ὑπο τῶν γελώτων τῶν ἄλλων θεατῶν, οἵτινες, δταν ἠνάφθη πάλιν τὰ φῶτα, τὸν εἶδον κωμώμενον.

Ἐντραπεῖς ὁ Στέφος, νυστάζων καὶ ὠργισμένος ἐπροτίμησε νὰ φύγῃ. Ἠγέρθη λοιπὸν καὶ ἐτράπη πρὸς τὴν θύραν. Τὴν δὲ ἴδῃ καὶ ἀπὸ τὴν ἐξώθησαν ἔπειτα ἔφθασεν εἰς τὸν δρόμον, ἐνῶ εἰς ἄλλος ἐξήρχετο ἐπίσης. Ὁ Στέφος τὸν ἐκύταξε πλαγίως καὶ ἀντιληφθεὶς ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν ἐβλεπε προσεκτικῶς, τοῦ λέγει:

--- Τί κυττᾶς, ρὲ κύριε; Δὲ χόρτατες κινηματογράφο μόνον θέλεις καὶ ἀπέχτασι;

--- Τί μουρμουρίζεις; ἠρώτησεν ὁ ἄλλος.

--- Σὲ τα μᾶς ρέ; μὲ κυττᾶζεις περὶ κοιμήθηκα στο κινηματογράφο; Ἄν τράβα γιατί βαρυέμαι νὰ σοῦ ἀνάψω κἄνα χαστούκι νὰ σὴς τὸν οὐρανὸ σφουτύλι. Ἄνευ εἰσιτήριου μάλιστα. Ἰφ!

Ὁ ἄλλος δμως δια ταχείας κινήσεως τοῦ ἔδωκε δύο ἀλλεπάλληλα ραπίσματα καὶ ἐξήφανίσθη, ἀπομακρυνθεὶς.

Ἐξελίσθη περισσότερο ὁ ἀτυχὴς Στέφος καὶ κλονισθεὶς ἔπεσε κατα γῆς.

Ἐν τῇ μετὰ τὸν ἐπλησίασαν τέσσαρες διαβάται καὶ τοῦ ἠρώτησαν τί συνέβη.

--- Μουχε ἔρθε; λιγοθυμιά, ἀπήντησεν ὁ Στέφος, καὶ γιὰ νὰ μὲ συνεφέρῃ, γοῦ τράβηξε φαίνεται χαστούκια. Τώρα τρέχει νὰ φέρῃ γιατρὸν, ἀλλὰ δὲ χρειάζεται. Ἰφ! θερίο ἐγείνα.

ΕΡΜΟΣ ΑΣΙΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΝ
ΠΝΕΥΣΤΩΝ & ΕΓΧΟΡΔΩΝ
FERDINANDO ROHT

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ ἀξ. κοινῆ τῆς Λέσβου διὰ διωρίσθην γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ παγκοσμίου φήμης ἐργοστασίου τούτου Μουσικῶν ὀργάνων, ἐκ

τοῦ ὁποῦ προμηθεύονται τὰ ὄργανά των ὅλα σχεδὸν αἱ στρατιωτικὰ μουσικὰ τῆς Ἰταλίας καὶ πλείστα Φιλαρμονικὰ καὶ συνεπῶς εἶμαι εἰς θέσιν νὰ προμηθεύσω εἰς πάντα βουλόμενον οἰανδήποτε ὄργανον πνευστὸν ἢ ἐγχορδὸν ἀρίστης καὶ ἐγγυημένης πιότητος, ὡς καὶ σάλπιγγας καὶ τύμπανα (ταμπουρίνα) διὰ τοὺς προσκόπους.

ΑΝΤ. ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΟΣ

ΑΝΑ ΤΑΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ

Ο ΔΙΑΒΟΛΑΚΟΣ
ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΘΗΛΥΚΩΝ

— Είς τὰ Πυργέλια εἶπατε; Τώρα ἐννόησα τί συμβαίνει. Ἐκεῖ ἐκατοίκησε ὁ ἰδιοκτῆτης τοῦ «Μερακλή» καὶ ὄχι ἐγώ.

— Τί δὲν εἶσατε λοιπὸν σεῖς ὁ ἐκδότης;

— Ὅχι, δεσποινίδες μου, ἐγὼ εἶμαι συνεργάτης καὶ ὄχι καὶ ὁ ἰδιοκτῆτης. Ἐγὼ, κυρία μου, εἶμαι ἐλεύθερος, ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν χονδρὴ, καὶ κατοικία δὲν ἔχω...

— Ἄμ' ποῦ κοιμᾶσαι, βρὲ ἄθλιε, μοῦ λέγει ἐκεῖνη.

— Ἐγὼ, κυρία μου, ὅπως σὰς προεῖπα, κατοικία τακτικὴν δὲν ἔχω, ἀλλ' ὅπου τύχη νὰ εὑρεθῶ ἐκεῖ καὶ κοιμοῦμαι...

— Μὰ καλὰ, ἐπεμβαίνει ἡ ξανθὴ μοὶ λέγει, ἡμπορεῖ αἴφνης νὰ εὑρεθῆς ἐπάνω εἰς ἓνα βουνὸ ἐκεῖ θὰ κοιμηθῆς;

— Βεβαίως δεσποινίς μου, τῆς ἀπαντῶ. Ἐγὼ δὲν πό-υσκοτίζομαι τόσον διὰ τὸ σαρκίον μου. Ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον τοῦ λόγου μας, ἀπευθύνομαι πρὸς τὴν χονδρὴ.

— Λέγε ν' ἀκούσω.

— Εἶπαμεν προηγουμένως ὅτι εἶμαι ἐλεύθερος πρὸς περισσοτέραν πιστοποίησιν τῶν λεγομένων μου σὰς παραπέμπω εἰς τὸν Διευθυντὴν τοῦ «Μερακλή» καί, ἐὰν δὲν πεῖθεσθε καὶ εἰς αὐτὸν τότε ἐρωτήσατε καὶ τὸν μπάρα Στρατῆ τὸν μπαξετζῆ ποῦ κατοικεῖ ἀπέναντί του καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς εἴπῃ πῶς με γνωρίζει ὅτι εἶμαι ἐλεύθερος, διότι με ἠξεύρει πρὸ πολλοῦ.

— Ποῦ νὰ τρέχωμεν ἑμεῖς νὰ ἐρωτοῦμεν τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλον, ποῦ σὲ ξεύρουν καὶ αὐτοὶ τί διαβόλου τσανάκι θάσαι καὶ μᾶς κἀνης τὸν λεύθερον καὶ τὸν ἅγιον Νούφριον.

— Μὲ συγχωρεῖς, κυρία μου, τῆς λέγω, καὶ ἤρχισα νὰ διαμαρτύρομαι διὰ τὴν κατηγορίαν αὐτὴν.

Ἐγὼ εἶμαι τίμιος ἄνθρωπος καὶ θεόφρων. Ἐγὼ ἐρημάτισα καὶ ἱεροψάλτης καὶ ἀκόλουθος Δεσπότη τοῦ Ἀθηνῶν καὶ υἱὸς ἱερέως.

— Ἰσα, ἴσα!, μοὶ λέγει ἡ χονδρὴ. «Παπᾶ παιδί, διαβόλ' ἐγκόνι.»

— Μὰ ἀφοῦ ἐπιμένει τόσον πολὺ, ἐπεμβαίνουσα τότε ἡ ξανθὴ μοὶ φίλη, λέγει, δίκαιον θὰ ἔχη δὲν πιστεύω νὰ ψεύδεται τόσον πολὺ... καὶ ἐγὼ ἤρχισα νὰ σχηματίζω γνώμην ὅτι ἀλήθεια λέγει:

— Ἐ! ἐὰν εἶνε ἀλήθεια, λέγει ἡ χονδρὴ, τότε τοῦ δίδω τὸν λόγον μου νὰ ἐρωτήσω τὸν μπάρα Στρατῆ καὶ ἐὰν μοῦ εἴπῃ ὅτι εἶσαι ἐλεύθερος τότε σοῦ δίδω τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ ἀνεχώρησε εὐθὺς, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ἐπέστρεφεν πληροφορημένη περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων μου καὶ εὐθὺς

ἀνταλλάξαμεν καὶ ἀρραβῶνα καὶ ὠρίσαμεν οἱ γάμοι μας νὰ γείνουν τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς τοῦ Τυφλοῦ 19 Μαΐου ἦτοι ἀπόψε.

Ἡ ξανθὴ μοὶ φίλη καὶ μουδιστροῦλα τὸ ἐπάγγελμα ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἐπετοῦσε καὶ ἤρχισε ἐτοιμάζουσα τὸ νυμφικὸν φόρεμα καλέσσασα καὶ ὅλας τὰς μαθητριάς τῆς, ἐγὼ δὲ ἀνέλαβα νὰ γράψω τὰ προσκλητήρια τοῦ γάμου καὶ νὰ δηλώσω διὰ τῆς παρουσίας μου ὅτι παρακαλοῦνται οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι ὅπως τιμήσωσι αὐτοὺς διὰ τῆς παρουσίας των μὲ τὰ τῶν ἀξιοτίμων οἰκογενειῶν των.

ΤΕΛΟΣ

Ὅποιος θέλει νὰ εὐχαριστηθῆ
στῶν Ἀδελφῶν Προυσάλη ἐκεῖ νὰ ξυρισθῆ

Στὸν δρόμῳ Μητροπόλεως εἰς τὴν Ἀπίνω Σκάλα
ἓνα κινεματογράφον ἀνοίξε κοντὰ σὲ μαγαζιά ἄλλα.

Τῶν Ἀδελφῶν Προυσάλη
μὲ ἐπιγραφὴ μεγάλη

Ἐκεῖ ἓνα βράδυ ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ ξυρισθῶ
ἀλλ' εἶχα τὴν ἰδέαν ἂν θὰ φχαριστηθῶ
Στὴν πολυθρόνα κάθωμαι καὶ ἐκεῖνος μὲ ξυρίζει
ἀλλὰ δὲν ἐννοίωνα στὸ πρόσωπον ξυράφη γιὰ νὰ τρίξῃ
Στὸν Διευθυντὴ τοῦ φώναξα: τί λὲς θὰ μὲ ξυρίσης;
ἢ πάλι ἂν μετάνιωσας, ἐμπρὸς νὰ μὲ ἀφήσης;

-- Σὲ ξύριτα! μοῦ ἀπαντᾷ χαμπάρι δὲν τὸ πῆρες;
ἢ μήπως ἔχεις τὰ μυαλά σὲ μουδιστροῦλες, χήρες!

Στὸν κατήρεπτον εὐθὺς κυττάζω
καὶ μόνος μου θαυμάζω

τὸ ἔδλεπα μὰ δὲν ἐπίστευα πῶς ἦμουν ξυρισμένος
καὶ ἔστι ἔφυγα ἀπ' ἐκεῖ πολὺ εὐχαριστημένος

ΚΥΡΣΟΧΕΙΟΝ ΚΑΙ ΩΡΟΛΟΓΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΚΟΣΜΑ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

--- Δὲν ξέρω τί ἔπαθα ἀδερφέ, δὲν βλέπω νὰ διαβάσω,
φθοῦμαι μὴ τὴν δραστὴν διὰ παντὸς τὴν χάσω.

Μία σκοτούρα αἰσθάνομαι σοῦ λέγω στὸ κεφάλι
σ' ὀρκίζομαι ἀγαπητὲ ἐγὼ μεγάλο χαλι...

--- Μία συμβουλὴ σοῦ δίδ' ἐγὼ καὶ πρέπει νὰ μ' ἀκού-
[σης

πρωτοῦ στὴν θύραν ἱατροῦ σπεύσης διὰ νὰ κρούσης.

Ἀπὸ τὰ μάτια ἔπασχα, τῶπα τοῦ κόσμου οὐλοῦ,
ἀλλ' ὅταν ἐπῆρα ὀφθαλμοκίβητα ἀπ' τοῦ Κουγιουμτζοπούλου
εὐθὺς φίλε ἰάθηκα, ἀνέκτησε τὸ φῶς μου
καὶ βλέπω καθαρότητα ὅ,τι καὶ ἂν εἶν ἐμπρὸς μου,
διότι τὰ ὀφθαλμοκίβητα εἶν ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ
καὶ ἔχ' παλατιάζαμα ποῦ ἔχουν μερικοί.

Ἐχει γυαλιὰ γιὰ μύωπας καὶ ὅ,τι φαντασθῆς
ἀπ' τοῦ Κουγιουμτζοπούλου νὰ τὰ προμηθευθῆς
σ' ὀρκίζομαι στὰ μάτια μου ὅτι εὐθὺς θὰ γείνης
τρέξε μὴ κάθασε λοιπὸν, τὴν ὥρα σου νὰ χάνης!

ΤΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑΣ ΣΑΣ ἐργασίας στοῦ «Μερακλή» τὸ
τυπογραφεῖον. Ἐπισκεπήρια στιγμιαίως καὶ εὐθηνότατα.